

— Напротивъ, юначенъ мъжъ съмъ, отговори този съ сръзенъ тонъ.

— На опитъ ще го видимъ туй, приложи Арбуезъ.

— Непремѣнно, ще го видимъ, кога му доде времето.

XXX.

Стаята на покаяніето.

Свѣтътъ на Жозе не осганя празенъ. Подиръ осемъ дни дъщерята на управителя сѣдѣше единъ вечеръ сама въ стаята на покаяніето колѣничила, като бѣ опрѣла лактѣтъ си на единъ околчастъ дървенъ столъ и главата си навела на прижълтѣлата си рѣка.

Стаята бѣше съвършено околчаста, съ діаметръ отъ десетъ крака. Сферическыйтъ ѝ таванъ и стѣнитѣ бѣха почернѣлы отъ давностъ. Малка една дупка имаше на свода презъ която влѣзваше мрачкава свѣтлина. Уморена отъ тѣснѣние, отъ отвръщеніе и отъ едничкыя си столъ, Долора колѣнична на земята като искаше съ измѣненіето на физическото си положеніе да навые мрачноло отчаяніе въ което я бѣ блъснѣла вѣчната монотонія на туй ужасно живѣлище.

Разбита отъ безпрестанны страданія, тѣзи бѣдна девѣца, толкози млада и доблестна, моляше са Богу да я подкрѣпи. Любовта, тѣзи света храна на душата поддържаше още въ нея вышето си дѣйствиѣ. Любовта, на която тя едва бѣ съзрѣла неисканннѣтъ наслажденія, вдѣхваше ѝ желаніе да живѣе още за да вкуси онѣзи безкрайны радости, които съставятъ надѣждата на страдающыя и на любящыя, божественно съкровище за непорочнѣтъ и благородны души.

Въ сърцето на доблестната тѣзи дѣвица, любовта ѝ къмъ Стевана никакъ не са отдѣляше отъ тѣзи къмъ баща ѝ, и струваше ѝ са че докато смѣстуваше Естеванъ не